

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 545 • Miercuri 4 iunie 1958 • 8 pagini — 15 bani

FATA DIN PADURE

O tot zăresc trecind de-o săptămână,
prin luminisuri — naltă și mlădie —
și-mi pare că în vîntul ce adie,
miroase părul ei : miros sălbatec
de cetină, de iarbă, de izvoare...

Dar ochii?... Spune-mi mură, ce culoare
or fi avînd?... „Culoarea mea, adîncă”.
Dar buzele? „Zvicnire de jăratec,
ori răcoroase imbiери de fragă”...

Tu, lună ce răsai din virf de stîncă
l-ai auzit tu glasul vreodată?...
Ce viers o fi avînd? Ci spune-ndată !
„Intreabă frunza codrului, întreabă
izvoarele ce murmură pe prunduri,
întreabă struna vîntului, întreabă
răsunetul venind din mari străfunduri”...

Și-am întrebat și frunza și izvorul,
și-am întrebat și vîntul cel de seară
și-am întrebat ecoul călătorul,
și toate, glasul ei, răspuns mi-l dară !...

Și-alerg mereu să-l pot ieși în cale :
trec peste ape, codri-l tai în două...
Deasupra-mi, luna cu visliri domoale ;
în cale licurici sclipind prin rouă...

Dar astăzi am ajuns-o. Sta pe-o cloată
și-n jurul ei roiau doborîtorii.
Ea s-apleca din traistă-ncet să scoată
o carte, încă una... Și feciorii

O lăudau și ea zimbea ștregară
și-l tulula, și le spunea pe nume...
...Ca să te văd mereu, bibliotecară,
fi-aș cere toate cărțile din lume...

Dragoș Vicol

El se oprește-n ploile de soare...

El se oprește-n ploile de soare
la marginea cîmpiei încercînd,
în fața brazdeilor cu luciu blind
o bucurie și-o înflorare.

Sînt ale colectivei mari fatinsuri.
Respiră-adînc pămîntul liberat
de haturi și de ochiu-ncrîncenat
și-și urcă lanuri tinere-n cuprinsuri.

El într-o doară-și caută-aburită
postea cu roșcatul, vechi tufiș
pe care-afîl amar de timp, pieptiș
și-a risipit viața ne-mplînită.

Îi sună în auz cu glas de singe
cumplit de dușmăni pentru un strop
de iară secată. Greu îl stringe
al amintirii blestemat uncrop.

O clipă doar vîiește o apă neagră...
Dar o gonește. Ochii-s limpezi
de cîntecul ce-n preajmă se încheagă
cu glas înalt în zorii arămiți.

Aproape-l sînt tovarășii. Pămîntul
îi dă binețe cu-nverzii veșmînt :
— lubește-mă nu împărțit și frînt,
ci-ndestulat, unit, născînd avîntul.

Și-l urcă-n tîlmă din miezul spornic
puterile, încrederea-n mai bine,
prevestitoare de anotimpuri pline
larg încrustate pe al vremii ornîc.

Adrian Be'deanu

Oile gospodăriei agricole colective din comuna Codlea, regiunea Stalin, sînt urcate pe muntele Măgura.

Din carnetul scriitorului

CIOBANUL A FOST CEL MAI TARE LA ȘAH

M-am uitat cîteva clipe la omul care ședea cu tabla de șah în față, fără să-mi dea atenție. L-am cercetat trăsăturile, încercînd să ghicesc din ce familie face parte. Era un bărbat de vreo 30 de ani, blond, cu o figură inteligentă. (Mai apoi am aflat că e ciobanul gospodăriei — și că el își zice, cam în glumă, responsabilul fermei de oi). La început mi-am spus că e din neamul Mălurenilor, apoi m-am răzgîndit și-am zis că e dintr-al Cervenilor. Mi-am dat seama că nu pot să ghicesc și-am întrebat :

— Al cui ești ?

Omul nu mi-a răspuns. Preocupat de joc, privea tabla de șah. După două minute, a ridicat mina și a mutat calul :

— Șah mat ! a spus el și auzîndu-mi parcă abia atunci întrebarea, a adăugat : — Sînt al lui Mihai Breazu...

— Din cîte văd, ești tare ! l-am lăudat eu.

— Nu sînt chiar așa de tare, a răspuns omul cu modestie.

— Ba e chiar tare ! O să-l trimitem la concursul de șah, — s-a vîrît în vorbă un brigadier. Și nu se știe dacă n-o ieși primul pe regiune.

— Pe regiune ? mi-am arătat mirarea.

— De ce nu ? m-a întrebat, la rîndul lui, brigadierul. I a bătut și pe avocații din Giurgiu.

Am zîmbit. Aveam simțămîntul că omul glumește pe socoteala ciobanului. Dar unul dintre colectivști a întărit :

— Chiar așa e. Le a tras Ion al nostru o lecție bună avocaților.

Unul dintre oameni mi-a povestit apoi întîmplarea. Era prin iarnă. Ion Mihai Breazu, ducîndu-se într-o zi cu treburi la oraș, a nimerit la clubul avocaților. La niște mese, mai mulți înși jucau șah. S-a apropiat de o masă și a privit la joc.

— Nu așa ! Mută nebunul și ia-l calul, a spus el deodată unuia dintre jucători care era gata să facă o mișcare greșită.

— Dacă-mi ia calul, îl fac mat, a răspuns celălalt jucător.

— Ba nu-l faci de loc, a stăruit Ion Mihai Breazu. Uite...

Jucătorii nu l-au dat voie să se amestece și au continuat jocul, fără să-l mai ia în seamă. Ion Breazu s-a înfuriat.

— Cine e cel mai tare dintre dumneavoastră ? a întrebat el. Fac prinsoare că-l bat din cincisprezece mutări.

Unii dintre jucători au zîmbit cu îngăduință. Alții l-au privit cu mirare...

În cele din urmă unul dintre avocați l-a poftit la o masă.

— Vino și joacă cu mine. Nu-s cel mai tare, dar te voi bate !

După șapte mutări, ciobanul s-a ridicat în picioare :

— Șah mat ! Cine mai joacă ? a întrebat rotîndu-și privirea în sală.

Atitudinea lui a stîrnit interesul tuturor celor aflați în clubul avocaților. S-au adunat în jurul mesei de șah și... rînd pe rînd, cinci dintre cei mai buni jucători au fost învinși de cioban.

— Despre lucrurile astea nu mi-ai scris, l-am spus în drum spre sat, prietenului meu — învățătorul.

— Nu ți-am scris, a recunoscut el și a tăcut surîzînd.

Șerban Nedelcu

Nu mai fusese de o jumătate de an în satul meu. Știam însă de la cîțiva consăteni care-mi scriu des, că în această vreme s-au petrecut și acolo multe schimbări.

Își închipuie deci, oricine, dorința mea îndreptătită de a merge cît mai degrabă în satul acesta așezat nu departe de Giurgiu, în cîmpia mănoasă a Dunării, de care mă leagă nu numai mormintele părinților și bunicii mei, nu numai rubedeniile și pretenții, ci și o seamă de amintiri scumpe ce nu pot fi uitate.

Mi-am revăzut — pe la sfîrșitul lui mai — meleașurile copilăriei M-am bucurat constatînd că tot ce mi se adusese la cunoștință era adevărat. Am vizitat cîmpul de peste 500 hectare al gospodăriei colective. Am intrat pînă la piept în lanurile de grâu, am admirat tarlalele întinse de porumb și floarea soarelui în care se făcuse a doua prășilă. Locurile pe care odinioară părinții noștri munceau din greu umplînd hambarele moșierilor și care mi se păreau dușmane, sînt astăzi parcă altele. Pline de soare și de belșug, ele sînt stăpînite acum de oameni noi care se bucură de o viață la care altădată nici măcar nu visau.

Cînd ne-am întors la sediul gospodăriei — un fost conac al unui moșier anume Emil Dumitriu — președintele m-a condus într-o livadă. M-am așezat la o masă unde altădată ieșea moșierul cu musafirii și jucau cărți. Aerul proaspăt și răcoros ce clătina ușor frunzele pomilor, cireșele ca niște mărgele mari, roșii, cu care m-au îmbiat gazdele m-au făcut să mă gîndesc din nou : cum trăiau odinioară moșierii și cum trăiau țărani ? Știau truditarii ogoarelor ce e odihna ? Și cunoșteau ei vreo bucurie ? Aveau prilejul să se bucure de lumina culturii ? Răspunsul la toate aceste întrebări este un NU răspicat.

Am privit în jur. La umbra unui pom, doi colectivști jucau șah. M-am ridicat și m-am dus la el.

— Cine e mai tare ? — am întrebat.

— Ion, a răspuns unul dintre jucători arătînd cu mina spre celălalt.

Căile

CELE MAI POTRIVITE

Exemplul căminului cultural din Comarnic — regiunea Ploești

Documentele Consfătuirii de la Constanța au pus sarcini deosebit de însemnate în fața căminelor culturale. Cele mai multe dintre ele își orientează activitatea străduindu-se să sprijine prin toate mijloacele de care dispun, munca pentru lărgirea și întărirea sectorului socialist al agriculturii. Frumoase succese se obțin în această direcție în comuna Comarnic, regiunea Ploești. Există aici un harnic colectiv de intelectuali care a știut să lege munca culturală de problemele care îi frământă pe țărani muncitori. S-a renunțat la tratarea „în general” și s-au găsit căile cele mai potrivite pentru a se asigura eficacitatea fiecărei manifestări.

Să vorbim mai întâi despre rodnică muncă a colectivului de conferențieri, condus de profesorul Ion Pirvan. Imediat după ce Gheorghe Dulamă, președintele întovărășirii zootehnice, s-a întors de la Consfătuirea ce avusese loc la Constanța, a conferențiat despre învățăminte dobândite și cum se pot aplica în munca lor. Apoi a urmat, în cursul lunilor aprilie și mai, un ciclu de conferințe cu o tematică bine aleasă. Astfel, în cadrul căminului cultural, Alexandru Dobre, directorul școlii, a vorbit despre Chemarea Consfătuirii de la Constanța, tehnicianul Alexandru Vilcea despre „Sporirea producției pășunilor naturale” țărani muncitori Ion Simion despre „Rezultatele obținute în întovărășirea agricolă”. Șirul exemplurilor poate fi continuat. Important este însă modul de lucru al colectivului de conferențieri.

Experiența a dovedit că o conferință delegată de specificul comunei îi ține pe săteni la ușa căminului. Oamenii vor să audă vorbindu-se despre preocupările lor și să poată trage învățăminte. De aceea, colectivul de conferențieri a trecut la alcătuirea conferințelor pe plan local, iar după caz la îmbogățirea unor conferințe venite de la regiune cu exemple privind viața satului.

Cuvinte de laudă se pot spune și despre activitatea bibliotecii sătești. Munca cu cartea s-a dovedit a fi o armă puternică în acțiunea de luminare a să-

tenilor pentru a păși pe calea transformării socialiste a agriculturii. În cele 23 cercuri de citit, după ce s-a discutat Chemarea Consfătuirii de la Constanța, s-au fixat, în planul de lectură, tocmai aceste broșuri care cuprind probleme ridicate în această Chemare. Acum se citesc în cercuri broșuri ca „Întrebări și răspunsuri despre transformarea socialistă a agriculturii”, „Să plantăm și să îngrijim cit mai bine pomii în jurul casei”, „Prevenirea și combaterea sterilității la vaci” etc.

Biblioteca a organizat zilele trecute o consfătuire în legătură cu broșura „Ce foloase au țărani muncitori întovărășiți”. După citirea broșurii, s-a vorbit despre întovărășirea agricolă din satul lor. Cu acest prilej mulți săteni și-au lămurit o serie de probleme care-i frământau.

Desfășurând o asemenea muncă, biblioteca a reușit să mărească numărul cititorilor la aproape 700 și să răspundească lumina cărții în peste 90 la sută din casele întovărășiților.

Printre formele de activitate culturală care au deschis ochii țărănilor muncitori asupra noului drum în viață, este și învățămîntul agricol de masă. Despre calitatea și folosul lecțiilor predate găsește următorul fapt. La început s-au înscris 35 de oameni. După primele trei lecții însă, în sala unde se predau cursurile a fost nevoie să se aducă noi bănci. Cercul zootehnic a fost absolvit de 70 de țărani muncitori.

Căminul cultural din Comarnic a știut să-și axeze întreaga activitate pe ceea ce este important la ora actuală. Echipa de teatru are în repertoriu și piesa „Bucuroși de oaspeți” inspirată din viața colectivștilor, iar brigada artistică de agitație pregătește un program despre viața în întovărășire.

Pe bună dreptate spune Gh. Dulamă, președintele întovărășirii că dacă ei au reușit să aibă acum 500 de familii în întovărășire, aceasta se datorește și muncii duse de căminul cultural.

A. Croitoru

BRIGADA ȘTIINȚIFICĂ — O ADEVARATĂ UNIVERSITATE POPULARĂ

Se împlineste un an de cînd, în partea cea mai de nord a țării, la casa raională de cultură din Sighet, o mină de intelectuali entuziaști — ingineri, doctori, profesori, activiști din domeniul cooperatiei — și-au unit priceperea și forțele. Constituiți într-o „brigadă științifică”, au pornit „pe sațe” — cum se spune prin părțile locului — să deslușească țărănilor muncitori tainele științei, să le aducă la cunoștință întimplări din lumea largă, să le arate căile pe care să le urmeze pentru a putea obține o recoltă mai mare de cereale și fructe, produse mai bune din rasa de vite brună-maramureșană, vestită în întreaga țară.

Mă aflam zilele trecute în mijlocul acestor intelectuali entuziaști la o consfătuire a lor, cu care prilej făceau bilanțul unui an întreg de muncă și încercau să stabilească jaloanele activității de viitor.

Din discuții au reieșit următoarele: Brigada științifică a reușit să organizeze de la înființarea ei și pînă astăzi 28 de consfătuiri cu țărani muncitori în sațe, în gospodării colective și la gurile de exploatare. La aceste întâlniri au luat parte peste 15.000 de țărani muncitori, s-au pus aproximativ 700 de întrebări la care s-au dat răspunsuri.

Judecînd după cifre, bilanțul este rodnic.

„Toată atenția specificului de producție al raionului și dezvoltării sectorului socialist agricol”, iată lozincă sub care își desfășoară întreaga activitate brigada științifică din Sighet. Tocmai de aceea nici rezultatele n-au întârziat să se arate. V. Nemeș, președintele sfatului popular al comunei Călinești și I. Sima, secretarul organizației de bază, au venit să mulțumească brigăzii științifice.

În urma consfătuirii brigăzii cu țărani muncitori din satul Văleni — spuneau cei doi reprezentanți ai satului — 8 gospodari au făcut cerere de înscriere în întovărășirea agricolă,

Brigada științifică a mers de curînd în creierul munților, la gura de exploatare numită Runcu, acolo unde muncesc oameni care 6-7 luni pe an nu văd orașul.

— No, o vin't orașul la noi, fraților — a chiuit peste văi corhănitul Ion Tețte. S-au adunat pe dată 250 de muncitori.

Și au început întrebările: cum îi cu Algeria? Dar cu Franța? Cum se învîrte satul în jurul pămîntului? Ce mai este nou prin țară? Dar ceva despre Coșbuc ați putea să ne spuneți?

Setea de cunoștințe era așa de mare, că peste cîteva ceasuri, cînd brigada a voit să plece, muncitorii au oprit vagoanele și i-au pofțit să mai zăbovească măcar „o țiră”.

„Doctorul de copii Victor Pop și-a mai făcut în comuna Săpînța un prieten. Cu prilejul unei întâlniri a brigăzii cu satul, s-a prezentat o mamă cu un copil care avea dezinterie. La intervenția doctorului, copilul a fost salvat. Cazul a fost explicat pe larg țărănilor și au fost sfătuiți ca, mai ales vara, să aibă mare grijă de alimentația copiilor.

„Baba Safta, doftoroia din Oncești, spune la toți pe ciți îi întilnește prin saț:

— Mi-au luat piinea de la gură, maică, ăia din Sighet, de cînd o fost venit pe aici prin Oncești. Mi-or zis toate descintecetele în programul lor și m-or făcut de risul lumii.

„La casa raională de cultură sosesc mereu cereri: „Veniți și la noi cu brigada științifică”.

Faima brigăzii științifice din Sighet a trecut de mult peste granițele raionului. Ea a prins rădăcini și la Satu Mare, și în regiunea Constanța, și în regiunea Pitești.

Pentru rodnicul an de activitate brigada din Sighet merită toate laudele. Noi îi urăm să nu înceteze nici o clipă să-și păstreze faima dobîndită prin activitatea pe care o va desfășura în viitor.

L. Stancu

În satul Roșiuța din comuna Ploștina, raionul Baia de Aramă, prin contribuția voluntară a cetățenilor s-a terminat construcția la roșu a unui cămin cultural. Iată un aspect din timpul muncii pentru grăbirea lucrărilor de finisare.

Scrisoare din sat

O comună model

A deseori cînd ai cîte o bucurie simți cum inima te-ndeamnă s-o-mpărtășești și altora. Așa e și cu noi, cei din Ploștina, o comună din raionul Baia de Aramă, regiunea Craiova.

Acum cîteva zile, comuna noastră a fost declarată comună model pe raion. Aceasta e bucuria pe care v-o împărtășim și dumneavoastră.

Iată cum am reușit. Cu cîteva luni în urmă, ne-am adunat într-o sesiune a statului popular, unde am sfătuit și am chibzuit bine ca alături de intelectualii din comună, la munca culturală de masă să ia parte toți deputații. Mai întâi s-au întărit colectivele comitetelor cetățenești pe circumscripții, în care au fost atrași oameni de diferite vârste. Aici, ei vin și pun la cale treburile gospodărești ale circumscripției, citesc broșuri cu caracter agrotehnic sau ascultă statul medicului. Aproape în fiecare circumscripție electorală au fost înființate cercuri de citit, unde oamenii se adună cîte 15—20 și citesc împreună de prin ziare sau cărți. Imi amintesc că l-am întilnit la un cerc de citit pe Gheorghiu al lui Martie. Auzindu-l cum le vorbea celor din jur despre munca lui în întovărășirea agricolă, despre recoltele bogate obținute de o colectivă pe care o vizitase mai înainte, nu-mi venea a crede că el să fie acel Gheorghiu cu care împărțeam codrul de mălai, cu zece de ani în urmă, cînd munceam la boieri. Și cîți gospodari de nădejde nu sînt azi în Ploștina! Așa sînt și tinerii învățători Gheorghe Chițoran, Constantin Aldulescu și Floarea Ribu directoarea căminului cultural din Ploștina-sat, care au reușit cu munca și cu statul să atragă în echipele de teatru, cîntece și dansuri, tot mai mulți țărani muncitori.

Ne putem mîndri cu soliste ca Asineta Neciu, Nicolita Mărășescu, Melania Spătaru, care sînt cunoscute în tot raionul. Un cuvînt de laudă se cuvine și bibliotecarei Victoria Iorga, care o dată cu încheierea etapei a doua a concursului între bibliotecile sătești desfășurat sub lozincă: „Nici o casă de țărani muncitori fără cititor”, a reușit să înscrie în fișe numele celui de al

460-lea cititor permanent. Biblioteca este dotată cu 5000 de volume.

Și cîte n-am putea să vă împărtășim despre munca noastră... V-am putea spune cîte ceva despre expoziția pe teme agrotehnice, prevăzută cu grație comparative privind producția la hectar. Am făcut și o expoziție de artă populară cu obiecte lucrate de femei. V-am putea povesti și despre contribuția voluntară adusă de oameni pentru construirea lăcașurilor de cultură. În satul Roșiuța, din inițiativa deputaților Petre Tutilă, directorul școlii de 7 ani, Constantin Brîndușescu, Ioniță Duncea, Maria Ciută și Eugenia Tutularu, s-a construit un cămin cultural, cel mai mare și frumos din raion. Copiii celor 48 de familii care locuiesc în cătunul Lupoița, învață acum în școala nouă.

Diferitele manifestări culturale de masă au contribuit și la convingerea oamenilor despre folosul muncii în comun, făcîndu-i să-și îndrepte pașii spre întovărășirea agricolă. Deputații Haralambie Tirlea, Mihail Tolă, își reamintesc cum o parte din oamenii de pe ulița lor, după ce le-a vorbit despre întovărășirea agricolă, despre statutul acesteia, l-au cerut acasă să-l citească, iar după cîteva zile s-au înscris în întovărășire. Acum 90 la sută din numărul total de familii din comună muncesc laolaltă în cele patru întovărășiri agricole.

În urma Consfătuirii de la Constanța, sătenii întovărășiți au hotărît, în adunări generale, să facă muncile în comun și să-și mărească fondul de bază. Ei au contractat, de asemenea, cu statul 1875 kg. de cereale. Cei din întovărășirea agricolă din satul Roșiuța au proiectat construirea unei magazii de cereale și au cumpărat o prășitoare și o grapă.

Ca încheiere, vă rugăm, pe voi, dragi săteni, care locuiți în asemenea comune model, să ne împărtășiți prin revista „Albina” realizările și metodele voastre de muncă.

Ion Negrea

președintele sfatului popular al comunei Ploștina

În sala de lectură a bibliotecii din comuna Ploștina cititorii răsfoiesc cărțile preferate înainte ca bibliotecara Victoria Iorga, să le treacă în fișe.

Milionul lui Ion Bădilă

— Ion Bădilă, milionar?
— Așa după cum mă vezi și te văd. Ion, împreună cu familia lui, a împlinit milionul, ba chiar l-a întrecut.

Spusele prietenului meu, cu tot clipitul șagălnic al ochilor, m-au uluit, și pe bună dreptate. Amîndoi l-am cunoscut pe Ion încă de cînd locuia în Poplăca, unde trudea din greu să-și încropească măcar cele trebuiri vieții. Niciodată însă n-a izbutit să stringă ban pește ban.

— Și cum s-a întimplat?
— Păi, cum să se-ntîmple. Povestea începe din '45 de cînd cu reforma agrară. Poplăcenii, știi, n-aveau pămînt. Unii au fost împroprietăriți pe la Turnișor, alții în Selimbăr și în alte părți. Bădilă și ai lui au căpătat pămînt la Turnișor. Pămînt bun, orașul la o azvîrlitură de piatră, apa Cîbinului bună pentru grădini. Cap să ai și oleacă de hărnicie. Ion a avut se vede cap, iar cît despre hărnicie îl știi. Pînă prin '49 a tras din greu la pămînt, ca omul care o ia de la început. Din '49 a început să ciștige bine. Grădina de legume lângă apa Cîbinului, vaci cu lapte, oi, iar orașul la cîțiva pași, pîncepi? Bani pe legume, bani pe lapte și brînză. Și-a mărit grădina, turma de oi și cireada de vaci. Fain de tot, ce zici? Mai anul, avînd treabă la Turnișor, pe cine crezi că am întîlnit? Pe Ion. „Ce mai faci, măi Ioane?” „Bine, măi Pa-vele. Sînt fericit. Mi-am făcut o casă de mai mare draquil. Hai la noi cătră sară să ne mai cinstim oleacă.” Am făcădui și ne-am despărțit înțeleși, dar n-am putut să mă duc. Asta-i. Acum te las cu bine. Pe Ion Bădilă îl găsești la Turnișor pe ulița Zorile Roșii.

Am plecat întins spre Turnișor. Nu mă îndoiam de spusele lui Pavel. Și lui a început să-i meargă bine cam tot de prin anul cînd a început Ion. Doream însă să-l văd pe Ion, să-l întreb cum s-a ajuns.

Pe Ion Bădilă l-am luat cam repejor.
— Am auzit, Ioane, că te-ai cam îmbogățit. Că ai grădini, vaci cu lapte, oi și mai știi eu ce.

— Asta așa-l, nu zic ba. De cînd cu...
— Lasă asta, Ioane. Mai bine spune-mi drept, fără ascunzîșuri, cîtă avere ai și cum ai făcut-o. Să începem, cum se zice, cu suprafața de pămînt.
— Nu-i prea mare; aici lîngă oraș pămîntul îi cam puțin. Să

tot fie cam 303 hectare. De asta ne-am gîndit că...

— Știu, la grădină și la vite v-ați gîndit.

— Chiar așa. Grădina de legume cuprinde cam 17 hectare. Pe o parte din grădină dăm apă din Cîbin. Știi cît ne-a adus grădina anul trecut? Peste 220 de mii. Faini bani. Apoi ne-am gîndit că apropierea orașului îi prielnică creșterii de animale. Am cumpărat vaci de lapte și oi.

— Cîte?
— Vaci avem 24 cu lapte, 40 în total. Oi peste 600, porci vreo 43 și așa mai departe. Animalele ne-au adus aproape 310 mii de lei. Acuma fă totalul.

— Aproape 530 de mii, completai eu.

— Fă acum socoteala că venitul nostru bănesc total, anul trecut, a fost de 643 de mii și ai să te dumirești de ce am dezvoltat grădinăritul și zootehnia și n-am făcut altminteri. Muncitorii din Sibiu, copiii din cămine și bolnavii din spitale n-au a se plînge, că eu m-am îmbogățit. Nici de Ion Neagu și nici de Bunaciu, Tudor Dumitru, Radu Ion sau Gheorghe Popovici, toți, ca și mine, au fost împroprietăriți, n-au a se plînge.

— Și cu averea cum stăm?
— Împreună cu sera pe care am construit-o de curînd, averea noastră trece cu mult de un milion.

— Averea voastră?

— Da, averea noastră. Păi, cum credeați? Sîntem o familie de 185 de membri. În anul cînd ne-am unît pămînturile am zis: Să se numească gospodăria agricolă colectivă „Zorile Roșii”. Și așa am numit-o. După cum vezi am brodit-o bine. Și o să fie și mai bine. Zori din ăstia le-aș dori tuturor celor care au tras amarnic cu sapa ca și mine.

Mi-am luat rămas bun de la Ion și de la ceilalți din colectivă. Eram fericit. De la convorbirea cu Pavel am bănuit că voi avea de a face cu un Ion Bădilă colectivist, nu individual. În clipa cînd mă pregăteam să ies din biroul colectiv, telefonul începu să zbrînie. O fetișcană răspunde. Cineva de la C.F.R. întreba dacă gospodăria poate furniza o cantitate mai mare de legume și zarzavaturi.

— Da, tovarășe — răspunde tînăra colectivistă, avem. Veniți cu comanda și vă dăm cît aveți nevoie.

Cl. Munteanu

În perioada recoltării păioaselor orice intîrziere poate aduce pierderi mari de boabe, mai ales la grîu, secară și orz. Pregătirea din timp a utilajului este o deosebită însemnătate. ÎN FOTOGRAFIE: la S.M.T. Chișinău-Criș, regiunea Oradea, lucrările de reparații au început de mult. La rînd sînt acum secerătorile-legători, care sînt puse la punct sub supravegherea mecanicului Popa Boris.

O lecție coloritoare

Istoriogra de mai jos mî-a povestit-o zilele trecute un învățător din Bibești, raionul Gilort, pe nume Dumitru Buzatu, om de vreo 30—35 de ani, dimineața dascăl, după masă plugar. Pe amîndouă aceste îndeletniciri, Dumitru Buzatu le înfăptuiește cu pasiune: pe prima pentru că de mic copil dorea să se facă dascăl, iar pe a doua, pentru că, de asemenea, de mic copil se ținea de taică-său la cîmp, la plug, la secerat, muncind alături de bătrîn și adesea chiar mai bine decît el.

În Bibești este o întovărășire și, printre cei dinții care i-au pus temeliiile, în 1954, a fost și Dumitru Buzatu, învățătorul.

Ca la orice început, întovărășirea a mers mai greu. Unii „haisa”, alții „ceala”, unii numai cu cîte o bucătică de pămînt în întovărășire, alții cu tot pămîntul în tarla, nu-i de mirare că întovărășirea cam

bătea pasul pe loc, în ciuda strădaniei cu care președintele întovărășirii Andrei Dumitru, învățătorul Buzatu, tehnicianul agricol Constantin Dondera, inginerul de la S.M.T. Săulești, Ion Rață și alte minți mai luminate, îi îndemneau pe oameni să vină cu tot pămîntul în întovărășire, să execute cît mai multe lucrări în comun, să sporească fondul de bază al întovărășirii.

La cursurile agrozootehnice, organizate iarna la căminul cultural, conferențarii, printre care și Dumitru Buzatu, aduceau mereu vorba despre lucrutul în comun și a celorlalte munci de întreținere a culturilor. Între cursanți opiniile erau împărțite, unii, în frunte cu Alexandru Grigorescu, șef de brigadă la întovărășire, erau pentru muncile în comun, alții, printre care Ioana Săseanu, Elena Șerban, ba chiar și Alexandru Răducanu, țineau mor-

țiș să-și lucreze fiecare bucătica lui de pămînt semănat cu porumb.

Părerile erau astfel împărțite încît nu se putea lua nici o hotărîre.

S-a întîmplat însă, ca prin magie și aprilie, să fie o vreme ploioasă și rece, așa încît mai toate lucrările agricole au întîrziat.

Cum s-a ivit soarele, cum au dat căldurile, iată că la Bibești, acei întovărășiți care hotărîseră încă din iarnă să execute în comun toate lucrările au reușit, cu forțe unite, să câștige bătălia cu primăvara aceasta neobișnuită și și-au terminat în timpul optim toate lucrările.

Ceilalți, deși munceau din răsputeri nu pridideau. Sub arșița soarelui, pămîntul se usca în urma plugului. Semăntul porumbului părea compromis.

În fața unei asemenea situații îngrijorătoare, brigada lui Alexandru Grigorescu (care executase toate lucrările în comun) a venit grabnic în ajutorul brigăzii a doua a lui Dumitru Roșca. Brigada a treia, condusă de Andrei Pîrvu a trecut și ea la lucru în comun. Ruxandra Andrei, o bătrîncă fără putere, cu două pogoane de pămînt, a fost ajutată de întovărășiiți Georgică Cojocaru și Alexandru Grigorescu.

De vreo două săptămîni, pe pămînturile întovărășirii din Bibești lucrările de întreținere a culturilor se execută în comun și oamenii, uniți să biruiscă încercarea la care au fost supuși de către o primăvară capricioasă, s-au convins că totuși cel mai bun mijloc pentru a dobîndi recolte bune chiar și cînd clima se arată potrivnică, este lucrul în comun, munca înfrățită pe întreaga tarla a întovărășirii.

„Acum, își încheie învățătorul Buzatu istoriogra, la noi în Bibești nu se mai aud glasuri care ar vrea să continue să-și lucreze pămînturile individual. Lecția din acest an ne-a fost de folos și chiar cei mai aprigi apărători ai lucrului individual, au trecut de partea noastră”.

Florin Murgu

Gîndacul de Colorado

În regiunile din vestul țării — Baia Mare, Oradea, Timișoara — și-a făcut apariția gîndacul de Colorado, cel mai periculos dușman al cartofului. În afară de cartofi, gîndacul de Colorado mai atacă roșiile, vinetele, ardeii, turtunul. Pagubele pe care le produce acest gîndac sînt foarte mari. Ele întrec pe cele produse de lăcuste la cereale sau de păduchele de San José la

Larva gîndacului de Colorado

Sfat agricol

CUM POATE FI STIRPIT GÎNDACUL DE COLORADO

pomii fructiferi. O singură pereche de gîndaci dă anual pînă la 3 milioane urmași, care pot distruge complet pînă la 2,5 hectare cartofi. De aceea trebuie depuse toate eforturile pentru distrugerea acestui dăunător periculos.

Lupta contra gîndacului de Colorado trebuie să înceapă prin descoperirea lui. Gîndacul adult și larvele sau ouăle lui pot fi recunoscute cu ușurință. Adultul este de culoare galben deschis pînă la galben roșcat, cu 5 dungi negre de-a lungul fiecărei aripi. Are 1—1,2 cm. lungime. Oul este portocaliu, alungit. Larva este la început roșie-cărămizie, apoi devine portocalie. Are capul negru. Pupa (nimfa) are culoarea galbenă sau roșie și lungimea de 0,8-1 cm.

Dacă gîndacul nu este descoperit la începutul atacului, el produce în cîteva ore distrugerii mari, care pot pune în

pericol cultura de cartofi. Terenurile pe care se descoperă gîndacul trebuie delimitate. Tulele atacate se smulg, iar pe restul culturii se culeg gîndacii, larvele și chiar ouăle în găleți cu petrol, formalină sau soluție de hexacloran. Cul-

turile unde a apărut gîndacul de Colorado și cele din jur, pe o rază de 500 m., se stropesc cu D.D.T. sau alte substanțe chimice, după indicațiile tehnicienilor. După 15 zile, pe aceleași suprafețe se face o prăluire cu D.D.T. în cantitate de 35-40 kg. la hectar.

Datoria fiecărui agricultor este de a sprijini acțiunile organizate de sîturile populare în scopul distrugerii acestui periculos dăunător. Căminele culturale pot și trebuie să dea un sprijin prețios în combaterea gîndacului, mobilizînd pe țărânii muncitori în acțiunea pentru descoperirea și stîrpirea acestui periculos dușman al culturilor.

O plantă atacată de gîndacul de Colorado

CIOPLINDU-MI STIHUL

De cite ori dau verile in floare,
Mă simt din nou feciorul de țaran
Cătlind neistovit prin lumea mare
Al stihurilor simbur de mărgean.

Cioplindu-mi versul, parcă văd în față
Pe tatăl meu, pe el și-ațiția țai
Pășind încrezători în noua viață
Cu pasul grav și dirz de foști argați.
Incerc să pun în slove toată lava
Zbucnind din ochii tatei ca de jar,
Să-nchin aceste rinduri întru slava
Altora țai de pită făurari.
Ca meșterii-nfrățitelor ogoare,
Eu voi brăzda un stih innoitor
Să cînt ziua de azi, și ziua-n care
Pe cîmp nu va mai fi nici un răzor.

Petre Popa

TINERII din BUCECEA

Nici nu dăduse bine colțul
Ierbil cînd tinerii de la
cercul de pomicultură din
Bucecea, raionul Botoșani,
condus de tovarăsa Cornelia
Boancă, au luat inițiativa să
amenajeze în comună o grădi-
nă publică. Inițiativa lor a fost
sprijinită cu căldură atât de
restul tinerilor din comună cît
și de cei virșnici, într-o adu-
nare populară ținută la cămi-
nului cultural. Acesta a fost în-
ceputul. În curînd, în vechiul
parc în care abia se zărea cite
un pomișor, s-au plantat peste
9.000 plopî piramidosi și de Ca-
nada, arbuști ornamentali și
flori.

Amenajarea grădinii publice
nu este singura inițiativă luată
de către tinerii din Bucecea.
Pînă și piața din centrul comu-
nei în care își desfac produsele
membrii celor patru întovă-
rășiri agricole, țăraniî indivi-
duali din comună și din satele
din jur, a fost renovată. Pe lin-
gă grija pentru înfrățirea comu-
nei lor, tinerii de aici man-
festă un interes deosebit și
pentru munca culturală. Pe Mi-
hai Dănilă, Ecaterina Tănase,
Dumitru Lungu, Sofia Răduca-
nu și Costache Hulubaru i-am
întîlnit la biblioteca săteas-
că, discutînd cu biblioteca-

ra Ortansa Cadaru despre căr-
țile preferate. Multă însufleți-
re arată în această muncă și
tinerii intelectuali din comună.
Ei au format în jurul cămi-
nului cultural și al bibliotecii un
colectiv puternic. Bugariu Pe-
tru, doctor veterinar, se ocupă
de un cerc de citit pe teme
zootehnice, Maria Comanescu
și Irina Cojocaru au inițiat un
curs de artă culinară cu tine-
rele fete, cărora li s-au alătura-
rat și femeii căsătorite. Mircea
Comanescu și Vasile Moruzi
organizează seri culturale cu
tema „Să ne cunoaștem patria”,
Gheorghe Bostan, directorul că-
minului cultural, și Elena Bu-
haru conduc colectivul de con-
ferențieri.

Din inițiativa organizației de
U.T.M. și a căminului cultural
în fiecare săptămînă se orga-
nizează „Joița tineretului”.
Aci tinerii văd filme și par-
ticipă la diferite programe dis-
trictive alcătuite din ghicitori,
dezlegări de jocuri, recenzii de
cărți, întrebări și răspunsuri a-
supra problemelor ridicate în
Constătuirea de la Constanța,
întîlniri cu activiștii de partid,
deputați și tineri muncitori de
la orașe.

Maria Stancu

DE PE ÎNTINSUL PAI...

40 hectare de grădină nu-s un fleac! Colectiviștii din Hărman sînt hotărîți să scoată în acest an peste 300.000 lei din vânzarea legumelor și zarzavaturilor.

Titlul de fruntaș pe regiune în ramura zootehnică cere o muncă susținută din partea colectiviștilor. La G.A.C. Hărman viștii sînt hrăniți rațional, cu biberonul.

S-a scris de multe
ori despre gos-
podăria colectivă
din comuna Hărman.
Și totuși, la Hărman
de fiecare dată gă-
sim fapte noi, intere-
sante și folositoare
pentru că aici o mină de oame-
ni adunarea generală a gospodăriei
liul de conducere, sînt într-o co-
tare a celor mai felurite me-
ca gospodăria să se dezvolte
devină mai ușoară, iar oamenii
cure din plin de toate roadele
mînt rodnic pe care îl stăpîne-
Iată-ne, așadar, la Hărman, c-
gieșă cu Prejmerul și Codlea,
menii care conduc gospodăria
printre colectiviștii vestiți în
strîngînd mîna lui Nan Gheor-
dierul zootehnic, felicitîndu-l d-
Ion Gîrceag, președintele decu-
rînd, după Constătuirea de la C-
Ordinul Muncii clasa I-a, asc-
atenție pe Schneider Erich, ingi-
nom al gospodăriei, care se st-
ne arate cum s-a ajuns ca de pe
prafața a grădinei de legume
să-și sporească anual veniturile
și chiar 50.000 lei.

Tot ce am aflat aici, la Ha-
în Codlea, ca și la Prejmer, r-
strat viu, pe fapte, ce înseam-
rea muncii colective în agricu-
vor nesecat de bogăție începe
aș putea spune chiar după p-
muncă în gospodăria colectivă
posibilități creatoare li se de-
liilor de conducere atunci cînd
lor o moșie fără haturi, sute
înfrățiti în munca colectivă, n-
laje moderne.

Președintele gospodăriei c-
Hărman, Ion Gîrceag, r-
pe drumul către ferma
o întîmplare cu haz și cu tîle
dina de legume.

— În '50, au fost multe dis-
podărie din pricina grădinii.
Că nu ne trebuie angarale, c-
aprovizionează de la Codlea,
cărî bălaie...

Cu chiu cu vai am izbutit
pătăm votul adunării generale
hectare de grădină. Dar pînă
ani, cînd s-a văzut ce reul
grădină de legume în apropi-
fără nici o discuție, adunarea
aprobat suprafața de 40 he-
grădină. Să-i fi văzut și auzit
viști cum își dădeau cu pîrer
să mai luăm pămînt, în daun-
turi să se mărească suprafața
legume...

Președintele colectivei își sc-
Cald al dracului! Pe urmă ce

— 40 de hectare de grădină
Consiliul de conducere se l-
și aproape nu vorbeam alte
grădină. Inginerul Schneider v-
care dată cu o propunere nou
troducem soiul „Micado” în
roșii, ba soiurile „Buzău” și
weig” în culturile de varză ș
In 1953 am soos de la g
260.000 lei, în 1954 peste 28
1956 peste 328.000 lei.

Datorită acestor venituri c-
ajuns ca valoarea zilei-munci
om să crească cu 4—5 lei. An
cîștigat peste 50.000 lei din
înte era socotit ca... nimic. S-
în grădinării ca pătlăgelele ve
vești neajunși la maturitate, t-
să fie aruncați. Noi însă ar
fim gospodari foarte chibzuiți
pătlăgelele, castraveții, le-am
și peste iarnă le-am scos la
bine, ne-au intrat în casă 5
ceea ce înainte aruncam.

La grajduri, Ion Gîrceag,
se amestecă printre în
mîm de vorbă cu bri
tehnic Nan Gheorghe.

— Am ajuns să putem reali-
nuim — îmi spune brigadie
pentru că avem o conducere
în rîndul colectiviștilor, o sup-
de peste 1.000 hectare îngrijit
dere de toți colectiviștii și
deasupra, lucrarea pămîntul
mai noi metode științifice este
rie la mare cînstire.

Anul trecut, de pildă, am
cum ne planificaserăm, la o
die de lapte de 2.160 litri pe
furajată.

Am realizat acest record d
lui că consiliul de conducere
suprafețele necesare pentru
80 vagoane plante însilozate
vagoane ierburi și peste 50
rumb, colete de sfeclă de za
Anul acesta ne-am propu-

Nuntașii din Dobrogea

Reportaj în versuri dedicat
Gospodăriei agricole colective
„Drumul socialismului”,
comuna Limanu, regiunea
Constanța

Revedeam meleaguri unde mi-am trăit copilăria
Alergînd pe aceste uliți cu salcîmi și oțetari.
Unde-au fost țăraniî trudnici înglodati cu plugăria
Cînd boierii și avuții erau mari și erau tari.

Și soseam nu în căruță, scîrțîită și înceată
Ci în trap de „Steagul roșu” instrunit de-un nou șofer.
Înginam plăcut în sinea-mi: „Amorțirea de-altădată
Asfințită e, și satul nu mai este cel de ieri”.

De-am ajuns, ne-am dat binețe bucuroși de-așa-ntîlnire
Și glumînd, din una-ntr-alta, am aflat că mîine chiar
Vor uni la casă nouă o mireasă și un mire
„Și-om juca nițel nepoate și-om cînsti cite-un pahar”.

Tîlcul, da, nu i anevoie și nici lesne poate nu e
Dar vă spun că-n nunta asta am privit ca-ntr-un crîmpei
De oglindă n care munții ce spre-albastra zare suie
Se răsfrîng cu semeția și cu brazii de pe ei.

Nunul mare era Fane, — Hei, pe cînd eram la școală
Ne izbeam precum berbecii, din nimic și te miri ce.
El credea — nu-i mult de-atuncea — tot în vechea socoteală;
Să lucreze numai singur, nimeni să nu-l judece.

Cîte zvonuri otrăvite, cite gînduri deșchiate
Nu umblau să-ncețoseze mîntea multilor țărani.
Toate astea și lui Fane au știut în mîntea-a-i bato
Ca să-l facă surd la vestea prîmenirilor din ani.

Și i s brațele vînjoase. Plugul lui luca cit două.
Dar vorbind de colectivă, îi venea cam nu știu cum.
Iată-l astăzi prins în hora care-n pași de viață nouă
Intrunește toți țăraniî pe-al prefacerilor drum.

Și apoi vreți s aflați desigur cine-i mire-n așa nuntă
Și cam cine e mireasa și ce zestre a adus?
Ei, vedeți? Sînt gînduri multe care-ntreabă și se-nfruntă
Iară eu am datoria să vă spun ce am de spus.

„Mirele — tot satul zice — că-i cuminte ca o fată.
Tot așa-mi păru și mie. Că la nuntă multe sînt,
Să le faci așa ca lumea, să rămînă împăcată.
El făcînd cite se cere... rar rostea cite-un cuvînt.

Și-i din sat, însă acuma are altă meserie;
Intr-un fel îl are-aproape tatăl lui, colectivist.
Că el ară și presară ca să crească rod de griie
Pe pămîntul ce-l străbate ca destoinic tractorist.

Dacă însă ginerica e la vorbă mai cu-ncețul
Apăi lasă că mireasa e isteată îndeajuns.
De-o-ntăriți fără de noimă, îi răstoarnă tabietul
Și se duce vorba-n lume cum s-a dus de popă tuns.

De-o vedeți mai astă vară printre straturi la grădină
Numai cîntece și zîmbet și degrabă-n orice loc,
Ați fi zis cum ziceau și alții: „Flacăiașul ce-o să vină
Să o ceară de mireasă e flăcău cu mult noroc”.

Prin urmare asta-i treaba: s-au unit cei deopotrivă
Cei ce nu au osebite de avere și de rost.
Socrii mari și mici așideri, sînt aci în colectivă;
Zestrea fetei, darul nunții, dobîndite-aici au fost.

Veselind la masa mare, nunți și miri, și toți din nuntă
Se cuprînseră în jocuri ca să aibă timpul preț.
Ropotiră și-o „paidușcă” bulgărească și mărunță
Și-un „topor”, așa ca n vremea amurgitei tinereti.

Să luăm, așa un nume, cum ar fi... unchiul miresei.
Om — cu casă înmulțită, — unsprezece mari copii, —
Pregusta virtos paharul, neclîntit din capul mesei,
Iar la joc ținea cu pasul tactul celor mai zglobii.

Este astfel fiindcă teama nici în glumă nu se-asmute
Cînd gîndește la nevoia casei lui cu-ațiți feciori.
Fiîndcă are zile-muncă azi, o mie și trei sute
Și cu tot ce ia ar umple un vagon de două ori.

Dar uitasem a vă spune, că vestit este scripcarul
Ce a-ncîntat întreaga nuntă și pe strune și din grai.
Toți îl știu prin partea-aceea; el e Nae lăutarul
Cel cu inima-n vioară și în fluier de nai.

Și le-am spus și eu la nuntă o urare romînească:
„Bucurii la casă nouă, fericire-n anii toți.
Nunții mari să mai cunune, iară socrii să-ntregească
De la fii și de la fiice o brigadă... de nepoți.

Iar a lor gospodărie tot mai mîndră să răsără
Stepa-ntînsă să le deie riu de roade și de spor
Și să fie colectivă în curînd milionară
Și să fie nesecată țericirea tuturor”.

D. Vasilescu-Liman

Creierii

producție medie de peste 2.200 litri de lapte pe cap de vacă furajată și asta fără să se suprafețele sau cantitățile de furaj numai printr-o măsură nouă introdusă la grajduri: începând din acest an care îngrijitor are în răspunderea lui un număr de 10 vaci, iar drepturile îngrijitorilor sunt calculate după producția de lapte realizată. În acest fel, sporim răspunderea colectivităților și-i facem să fie cointereseți în creșterea veniturilor gospodăriei.

— Iată-l acum pe Florea Sălăjan, vicepreședintele gospodăriei, care, cu un creion în mână, pe o margine de ziar, înmănușește o socoteală demnă de un șef contabil unei mari întreprinderi. Vagoanele, tonajele, sutele de mii de lei, curg din vârful creionului.

— Când s-a întors Cîrceag de la consfățirea de la Constanța, adunarea generală a colectivității a hotărât îndată, chiar după o scurtă întrunire, să sporim cantitățile produse contractate cu statul. De la 10 la 15 la 20 și așa mai departe. În ziua de ieri, așa că peste câteva zile încheiam cu statul un spor de contract de la 6 la 9 vagoane grâu, de la 30 la 38 vagoane carne, 8 vagoane orzoaică, 160.000 litri de lapte de vacă, 3.000 kg. brânză, 31 vite mari, 20 ovine, 256 porci grași... Statul este un client sigur și foarte avantajos.

Cineva din adunare a spus atunci să se întindă contractul cu sfeclă de zahăr. În anul agricol s-a făcut pe dată socoteala și ne-a comunicat că putem mări suprafața planificată pentru sfeclă de zahăr, de la 42 la 75 hectare. Erau, pe undeva în gospodărie, vreo 20 hectare nu atât productive pentru grâu și imediat pe aceeași suprafață am început lucrările pentru sfeclă. În anul 1958 vom vinde statului 200.000 kg. sfeclă de zahăr...

Florea Sălăjan se uită la mine și zâmbește.

— Niciodată n-am crezut despre mine că o să vorbesc ca un mare producător de cereale. Dar iată, viața m-a învățat că la urma urmei, noi, plugarii, ne pricepem la cotele tot așa de bine cum știm a lucra pământul care ne aduce asemenea venituri.

La Codlea, președintele Gheorghe Cioian cu o sinceritate copilărească spune că în 1950 când a luat ființă gospodăria colectivă „7 Noiembrie” din sectorul zootehnic număra... o vacă și o bivolită.

— Eram mai săraci decât Hărmanul, dar acum sînt de domnici să ne făurim o viață bună.

Dacă astăzi sectorul nostru zootehnic număra 105 taurine, 96 porcine, 636 oi, dacă ne-am construit între timp două grajduri noi, moderne, cu o capacitate de 140 animale și alte construcții pentru sectorul zootehnic, acestea se datoresc în mare măsură și vecinilor noștri de la Hărman care întotdeauna ne-au sprijinit.

Ei sînt mai bine organizați în sectorul zootehnic, noi în cel agricol, dar sfaturile și schimbările învățăm din experiența lor. Ne-au făcut ca astăzi gospodăriile noastre să fie aproape la fel și în ce privește suprafețele cultivate și în ce privește fondurile de bază, construcțiile, ba chiar și în planurile de viitor.

În 1958 veniturile noastre bănești vor fi de 2.325.785 lei, dintre care 1.563.020 îi vom realiza din sectorul vegetal și peste 470.000 lei din sectorul animal.

Iar cea mai mare parte din venituri le vom realiza din contractările cu statul. Ca și prietenii noștri de la Hărman, noi am contractat 6 vagoane grâu, 15.000 kg. orzoaică, 30 vagoane cartofi, producția de pe 10 hectare de grădină, 40.000 litri lapte și 50 porci.

Așa cum au făcut colectivitățile din Hărman pentru dezvoltarea sectorului zootehnic, în anul acesta am îngrășat cu gunoi de grajd 320 hectare fineată, iar pășunatul îl facem rațional, pe tarlale, într-un lot de 300 hectare. Pe deasupra vom cultiva și 17 hectare cu porumb furajer.

De cîțva timp, după pilda celor de la Hărman, am introdus și noi la grajduri retribuția suplimentară a îngrijitorilor care obțin sporuri de producție.

Intr-un cuvînt vecinătatea Hărmanului este de un mare și real folos.

De la Hărman la Prejmer e o palmă de loc. Pămînturile celor două gospodării colective sînt în hotar. Și cu toate acestea prejmerenii s-au ținut mai

departe, s-au izolat în gospodăria lor și s-au pomenit din pricina acestei mîndrii nedreptățite că au rămas în urmă ajungînd aproape codașii regiunii.

Dacă în sectorul vegetal Prejmerul mai ține pasul cu Hărmanul și Codlea, în sectorul zootehnic prejmerenii au cam bătut pasul pe loc.

Pornind la drum în 1950 cu 45 de capete de animale de muncă (nu cu două ca cei din Codlea), astăzi gospodăria colectivă din Prejmer numără abia 497 capete de animale, dintre care 400 sînt oi.

Dacă la Hărman, Codlea și Hălchiu, kilogramul de carne de porc a costat la sfîrșitul anului 1957 sub 7 lei, la Prejmer costul unui kilogram de carne de porc n-a fost niciodată mai mic de 15 lei.

Aici, la Prejmer, o producție de 2.000 litri de lapte anual pe cap de vacă furajată pare o cifră fantezistă.

Această rămînere în urmă a gospodăriei agricole colective din Prejmer se datorește în primul rînd și în cea mai mare măsură neînțelegerilor care au existat în sînul fostelor consilii de conducere care nu s-au preocupat cu seriozitate de sectorul zootehnic, nu s-au îngrijit de asigurarea pășunatului, pășunea din hotarul comunei fiind și azi aproape nefolosibilă.

Pe la sfîrșitul anului 1957, Gheorghe Olaru, brigadier al gospodăriei colective din Prejmer, a fost ales secretar al comitetului comunal de partid. În această calitate comunistul Gheorghe Olaru a trecut la acțiune. În primul rînd a organizat mai multe vizite ale colectivităților din Prejmer la gospodăria colectivă din Hărman.

Brigadierul zootehnic Gheorghe Nan, de la Hărman, le-a întors vizitele. Relații noi de înțelegere au fost astfel stabilite între gospodăriile colective amintite.

La cîmp, organizați pe echipe, colectivitățile din Prejmer au ajuns să execute lucrările din campania de primăvară, la zi. În sectorul zootehnic s-au introdus metode noi de îngrijire și hrănire a animalelor.

Tot ce este astăzi experiență reușită la Hărman și Codlea, este preluat de gospodăria din Prejmer. Consiliul de conducere nou ales se arată hotărît să lichideze cu greșelile trecutului și, într-un răstimp cît mai scurt, să ajungă să stea cu cînte alături de vecinii săi în primele rînduri ale colectivităților din regiunea Stalin.

Gh. Florescu

Cultura mare, cerealiară este mîndria colectivităților din Codlea. Lanul de ox iz ajunge curînd la pieptul omului.

O numeroasă delegație alcătuită din președinți de gospodării agricole colective, ingineri agronomi, tehnicieni și activiști din raionul Piatra Neamț, vizitează culturile gospodăriei colective din Codlea. Președintele gospodăriei gazdă, tovărășul Gheorghe Cioian, dă ospeților toate lămuririle în problemele care îi interesează.

FILE de calendar

Ciprian Porumbescu (1854-1883)

Se împlinesc 75 de ani de la moartea compozitorului Ciprian Porumbescu.

Pentru istoria muzicii românești, Ciprian Porumbescu este unul dintre înaintașii noștri de frunte, al cărui nume, purtat de nenumăratele sale compoziții, a străbătut întreaga noastră țară.

Faima compozitorului Ciprian Porumbescu stă în puterea și originalitatea inspirației sale. El a arătat, încă înainte cu șapte decenii, drumul pe care trebuie să-l parcurgă creația muzicală românească.

Din păcate opera lui este abia un început, pe care n-a ajuns să-l continue, murind la frageda vîrstă de 28 de ani. Ce a făcut însă — într-un timp uimitor de scurt — a fost un început de mare preț, care a indicat în mod luminos viitorul muzicii noastre.

O analiză a creațiilor sale muzicale este aproape cu neputință de făcut, fără a ține seama de condițiile sociale în care a trăit și a creat compozitorul.

Lipsit de orice mijloace materiale, arestat pentru participarea la mișcările studențești împotriva tiraniei habsburgice, grav bolnav de plămîni, Ciprian Porumbescu n-a încetat o clipă să lucreze, marcînd, în chiar această perioadă de suferință și privațiuni, o adevărată ascensiune creatoare. Așa s-au născut „Cîntecul de 1 Mai” și „Balada”, atît de răspîndite și iubite de poporul nostru. Fiecare compoziție a lui Ciprian Porumbescu este ruptă din sufletul său: este o bucată din trăirea poporului

său, pe care l-a iubit mai presus de toate.

De la optimistele cîntece studențești, apoi cîntecele de masă, scrise cu un vîdit simț patriotic, de la cele câteva vîdeviluri („Cisla” și „Candidatul linte”), pînă la opera sa

„Crai Nou”, inclusiv variata sa muzică instrumentală, găsim vibrațiile aceluiași suflet bogat în sentimente, idei și melodii.

Ciprian Porumbescu a fost convins că muzica românească are o singură temelie sănătoasă, pe care se poate construi clasicismul artei naționale și anume, nesecatul izvor de comori de melodii, accente și game specifice ale stilului popular, ale cîntecelor și jocurilor populare.

Numai pe această temelie putem înălța o artă adevărată.

Iată de ce Ciprian Porumbescu este unul dintre cei mai talentați melodiști ai noștri și cel mai valoros înaintaș al muzicii clasice românești.

Dacă ne-ar fi rămas de la el chiar numai frumoasele melodii din opera „Crai Nou” și încă ar fi fost de ajuns ca Ciprian Porumbescu să fie un pionier al creației noastre naționale. El este adevăratul creator al teatrului nostru muzical, genul cel mai prețios în formarea unui public iubitor de muzică, în formarea educației muzicale a poporului nostru încă de acum 50 și mai bine de ani.

Numărul manuscriselor rămase de la Ciprian Porumbescu trece de două sute.

Este de datoria noastră ca să ne îngrijim ca aceste compoziții să fie larg răspîndite. Cîntecul este un compozitorul a tipărit foarte puține piese. Amintesc: Hora națională, Hora Brașovului, Cîntec de primăvară, unele valsuri, potpuriul din „Crai Nou” și cîntecele studențești. Mai tirziu, familia compozitorului, apoi Societatea corală din Suceava, care-i poartă numele, iar de curînd Editura de Stat, prin Uniunea Compozitorilor din R.P.R. au tipărit de asemenea din lucrările sale.

Partidul și guvernul nostru au cinstit memoria marelui compozitor dînd Conservatorului de Stat din București numele său, ca un suprem omagiu adus talentului și activității sale prodigioase.

Tipărirea compozițiilor lui Ciprian Porumbescu și difuzarea lor largă, dovedesc dragostea și respectul poporului nostru pentru memoria celui mai duios, vesel și inspirat compozitor din epoca formării muzicii noastre clasice.

Filaret Barbu
compozitor, Laureat al Premiului de Stat

Între 1 și 10 iunie se desfășoară în țara noastră Decada culturii Republicilor Sovietice Socialiste Baltice. În orașe și sate au loc în tot acest timp manifestări culturale, simpozioane artistice și literare, conferințe, expuneri, închinate acestui eveniment. Aceste manifestări vor mijloci cunoașterea minunatelor realizări dobândite de Republicile Sovietice Socialiste Baltice din clipa intrării lor în familia popoarelor sovietice frățesti. Cu acest prilej, ne vizitează țara o delegație de oameni de știință din R.S.S. Baltice, Ansamblul emerit de stat de cîntece și dansuri din R.S.S. Lituania, condus de artistul poporului Ionas Sviadas, artiști celebri ca baritonul Tiit Kuuzik de la opera din Tallin, artist al poporului din U.R.S.S., soprana I. I. Petraskeviciute, artistă emerită din R.S.S. Lituania, precum și cunoscutul actor de cinema Pavel Kadocinikov.

Admirînd minunata artă a Republicilor Sovietice Baltice îți amintești fără să vrei de visele pe care cu ani și ani în urmă le-a avut poetul Ian Rainis. Și cel mai sublim vis al său exprimă în câteva cuvinte aspirațiile întregului popor leton: „O Letonie liberă în- tro Rusie liberă...”

Visul lui Rainis se potrivea de minune și cu aspirațiile popoarelor din celelalte două țări baltice — Lituania și Estonia. El a devenit realitate în luna august a anului 1940, cînd cele trei țări au fost primite în cadrul U.R.S.S., ca republici sovietice socialiste.

Cu adevărat uimitoare este înflorirea culturală a republicilor baltice. În R.S.S. Letonă, unde pe vremea burzheziei din 45.000 de copii care se înscriau la școală numai 30—35 la sută terminau șase clase,

unde analfabetismul era în floare, sînt azi 1.526 de școli, 9 institute de învățămînt superior, 65 de școli tehnice. Peste 40.000 de tineri învață în școlile superioare și medii de specialitate. A fost înfăptuit învățămîntul general obligatoriu de 7 ani, analfabetismul este lichidat în întregime.

Cultura a pătruns adînc și în satele Letoniei, altădată cufundate în beznă. În republică sînt în prezent 1.290 de cluburi și case de cultură, 2.900 de biblioteci de masă.

„Țara întinselor ogoare”, așa e denumită R.S.S. Lituania. Agricultură ei e una din cele mai înaintate din lume. Dar țara întinselor ogoare e și țara unei culturi înaintate. În satele lituaniene sînt în total 3.000 de cluburi și case de cultură. În prezent se trece la învățămîntul general obligatoriu de 11 ani. La Vilnius, marele centru cultural, capitala republicii, în cele patru instituții superioare de învățămînt, învață peste 4.000 de studenți veniți din toate colțurile țării.

Vestițele ansambluri populare estoniene au fost aplaudate în nenumărate rînduri dincolo de granițele țării. După cum, dincolo de granițele țării s-a răspîndit faima Academiei de Științe a R.S.S. Estone care a luat ființă în 1946. Pentru cultura R.S.S. Estonă, o comparație e edificatoare: în timpul burzheziei în Tallin învațau 1.009 studenți. Astăzi numai în Institutul Politehnic învață peste 2.400 de studenți!

Letonia, Lituania și Estonia, intrate în familia frățescă a republicilor sovietice se află în plin progres, cunoscînd azi o nemaiîntîlnită prosperitate și înflorire culturală.

Oamenii încăpăținați sînt cîteodată mîndri și generoși, iar de cele mai multe ori sînt proști. Așa ne învață înțelepciunea milenară a vieții și nu îndrăznim s-o punem la îndoială... Ceea ce s-a petrecut în familia lui Vințentas Jibartas nu face decît să confirme, o dată mai mult, acest adevăr.

Singura fiică a lui Vințentas, Aușra Jibartaite, în vîrstă de 22 de ani, o fată plină de viață, cîntoare asiduă a bibliotecii satești, s-a îndrăgostit...

Peliksas Agrastas, ajutor de mecanic la S.M.T., venea în clubul-bibliotecă numai de sărbători, cînd se organizează reuniuni.

În jurul Aușrei Jibartaite roiau flăcăi dezghetați, vorbăreți, tractoriști cu faimă, milionari (așa erau ei numiți în sat pentru cîștigurile lor mari, pentru moto-cioarele lor proprii și pentru generozitatea lor fără seamăn). Frumoasa fată atrăgea privirile tînarului zootehnician și ale bătrînului agent de la colectări, și ale vîduvului contabil de la moară. Ce și-ar mai putea dori Aușra? N-avea decît să-și aleagă pe cineva după placul inimii... Dar Aușra Jibartaite își alege un om modest, care n-o întrecea nici măcar ca înălțime.

„Cînd dragostea îți bate la ușă...” Cînta voios Aușra Jibartaite prășind a doua oară porumbul, care spre sfîrșitul verii crescuse neobișnuit de înalt. Peliksas Agrastas repara o mașină, nu-și răcea gura cu cîntece, în schimb asculta atent la cuvintele drăgăstoase pe care le rostea Aușra, zîmbea și mîinile lucrau mai cu spor.

De obicei, părinții află ultimii despre faptele copiilor lor. Însă Vințentas Jibartas află foarte curînd despre hotărîrea moștenitoare sale. Și aflînd, se împotrivi categoric.

— Ce fel de bărbat e ăsta? — se plîngea Vințentas nevastei sale Apollonia. — Tot oîștigul dintr-o vară îl topește iarna...

— Putea să-și găsească un om învățat, nu o cioară ca ăsta... — oftă mama. — De ce nu i-o fi plăcînd zootehnicianul? Ce băiat descurcăreț și iute de picior! Și la vorbă e mare meșter...

— Picioarele iuți sînt bune pentru iepuri, omului îi trebuie mîini dibace, — filozofă Vințentas, care lucra la fermă ca îngrijitor de vite și nu-l prea avea la inimă pe zootehnician. — Iar acest Agrastas nu-i nici carne, nici pește... Și are un nume așa de caraghios. — Agrastas — Agrișă. Nevasta lui va fi Agrișoica, iar copiii — Agrișoare... Mai mare rușinea!...

Vințentas Jibartas, un bărbat încă voinic, cu fruntea înaltă, pleșuvă, umbla posomorît prin curte.

Lui Jibartas i-a plăcut întotdeauna creșterea animalelor. La fermă se afla un taur-reproducător, Samson, cu o înălțime și o putere nemaipomenită, la al cărui răget zootehnicianul i se ridica părul măciucă... Toți se temeau de Samson și numai Jibartas, suierînd încofșor printre cei patru dinți ai săi, îndrăznea să se apropie de uriaș, să-l hrănească și să-l îngrijească.

Documentele arătau că Samson avea 17 ani și oîntărea mai mult de 800 kg. Pe măsură ce îmbătrînea, animalul devenea din ce în ce mai fioros. Izbutind să supună această creatură sălbatică, Vințentas Jibartas se distinsese prin curajul lui.

El hotărî, în cele din urmă, să facă ordine și acasă și duminică după amiază, prin ferestrele deschise

Ansamblul emerit de stat de cîntece și dansuri din R.S.S. Lituania, sosit în țara noastră cu prilejul Decadei culturii Republicilor Sovietice Baltice, execută un dans popular lituanian.

DRAGOSTEA

ale clubului se auzeau sunetele armonicii. Tineretul mergea grăbit pe poteca ce ducea într-acolo. Aușra Jibartaite n-a putut rezista ispitei. Ea luă oglinjoara și începu să-și pieptene cozile castanii. Tatăl ședea la masă, în fața unui calendar deschis și-și supraveghea fiica pe ascuns. Aceasta se grăbea, aruncînd priviri furioase pe fereastră.

— Uite că merge și învățătoarea! — exclamă ea. — Și zootehnicianul nostru! Are cizme noi, înalte și strălucesc ca la un ofițer. Se spune că au adus un film minunat. Despre Brazilia... Să mergem, tată!...

— În viață mi-a fost dat să văd fel de fel de Brazilii, — bombăni tatăl, scoțîndu-și ochelarii. — De toate am văzut, și bune și rele. Dar nu m-am așteptat ca o fiică să-și facă familia de rîs!...

Jibartas scoase un oftat adînc. Roșie ca focul, fata sări de pe laviță.

— Ce-i casa asta, închisoare? — E mai bună închisoarea părintească, decît ospățul străinilor! Iar în curtea mea să nu văd nici urmă de Agrastas!

Aușra izbucni în plîns. Ea încercă să-și convingă tatăl, Peliksas e un om cinstit, deștept, serios. Nici moartea nu se mărită cu altul. Iar dacă părinții o să-i

POVESTIRE de I. Dovidaitis

scriitor din R.S.S. Lituania

tot dea zor cu bogăția lor, n-au decît să-și ia totul, lor nu le trebuie nimic de la ei. Ea, Aușra, are 280 de zile-muncă! Vor avea de toate!

Din club răsună suspinul nostalgic al acordeonului, ca o chemare plină de dor. Aușra, ghemuită lângă per-vaz, plîngea amar.

— Oricum o să mă mărit cu el, — hohotea Aușra... De ce mă necăjiți?

Bătrîni au înțeles că fata poate să nu asculte de ei și să se înscrie la oficiul stării civile. Așa încît, povățuită de Vințentas, mama deschise lada cu zestre și scoase pachetul cu scrisorile Aușrei, actele, certificatele școlare și alte documente. Ea scoase de acolo buletinul fetei și îl ascuse în pod. Cum se poate înregistra o căsătorie fără buletin? Acum Aușra n-o să mai poată pleca fără voia părinților!...

A doua zi oamenii au văzut cum Aușra s-a întîlnit cu Agrastas lângă combina de recoltat cartofi. Ei au stat de vorbă vreme îndelungată. Aușra îi înfipse în șapcă o floare de cîmp și se întoarse acasă serioasă, palidă.

Mama, trebăluind în bucătărie, asculta speriată cum fata scoțocea prin cameră, muta scaunele din loc, umbla în ladă, răsfoia cărțile. Căuta buletinul, se vede... Și bătrîna se bucura în sine ei: bună idee a avut tatăl! O să se liniștească, neastîmpărată...

Dimineața, mama se duse să-i spună că brigada ei a trecut de acum dealul... dar încremeni de spaimă. Patul fetei era nedesfăcut, pătura vișinie de lîmă rămasă neatinsă. Aușra a plecat de acasă.

Ea s-a dus la Peliksas Agrastas, în cămăruța lui din casa S.M.T.-ului.

Mama alergă într-un suflet la Aușrale, stătu acolo o oră încheiată și se întoarse așa cum a plecat, cu ochii înroșiți de plîns. Acasă o aștepta Vințentas, cu fața cenușie.

— Se giugiulesc ca doi porumbi. Au un singur scaun și pe el șed amîndoi... povestea mama... — Și mi-au răspuns așa: nu plecăm nicăieri de aici, vom rămîne să locuim aici... — Și nu te-ai priceput să i chemi, să vină pe la noi. Să stăm de vorbă între noi, fără flecăreală străină, fără să ne facem de rușine? — se oțărî bătrînul.

Dar de copii nu le-ai spus? Ai cui vor fi fără acte? Niște ținci fără stăpin...

— I-am spus, dar ce le pasă! „Ai cui vor fi copiii? Copiii vor fi Agrastas!” mi-a răspuns el scurt. „Buletinul meu nu mi-l poți furat și nici nu-l veți fura!” Aușrale îi ținea isonul. Parcă-i vrăjită.

— Nerușinatul!... oftă tatăl. — O să afle tot colhozul, o să ne dea și la ziar, în foileton...

Vințentas se plimba agitat prin cameră. Pe frunte i-au apărut broboane mari de sudoare.

— Du-le buletinul... Du-li și aruncă-l pe podea, — rosti el după o adîncă chibzuială. — Se vede că nu se poate altfel.

Mama parcă ațta aștepta. Ea fugi în tindă și se pregăti să se urce în pod.

— Așteaptă — o opri Vințentas. — Nu astăzi!... Lasă-i să se mai perpelească! Să te duci miine! Sau miercuri! Da, miercuri. Să vedem ce-o să mai facă pînă atunci, poate o să vină să-și ceară iertare. Agrișoica... Agrișoare... bombăni bătrînul. Își luă haina și și-o îmbrăcă dintr-o zmcitură...

Își în curte, cu capul lăsat în jos, fără chef de vorbă. Curînd, însă, se plictisi să umble de unul singur și se duse la cumătrul Iurghis Apinelis.

Oamenii nu aprobau încăpăținarea lui Vințentas. Cumătrul Apinelis îi muștră și-l îndrumă să meargă îndată să se impace. Peliksas Agrastas e un băiat bun. E cel mai bun meșter și în curînd va fi mecanic...

„Poate are dreptate, — se gîndea Jibartas, — poate Agrastas nu e chiar de lepădat? Dar n-ar trebui să-și trateze socrul fără atenție. Nu mi-a venit în casă nici-odată! Ce fel de nuntă e asta?”

„Vințentas trecu și pe la grajduri, Samson stătea singur, cu grumazul lui cafeniu, musculos, lăsat în jos. Picioarele scurte ale taurului păreau împlîntate în iarba joasă. De gît îi atîrna un lanț. Uriașul dormita.

— Numai tu ascultă de mine, Samson, — oftă Jibartas.

Taurul nu se mișcă din loc. Ochii lui mici și răi erau ascunși de fruntea joasă și lată, nările îi fremătau ușor și coada i se legăna lenes.

— M-a păcălit fata, a fugit la Agrastas, și-a lăsat părinții... — i se plînsese Jibartas.

Un tîm violet se așeză pe ceafa lui Samson. Cu aripioarele înguste, strînse, insecta își împlîntă acul în carnea animalului.

Jibartas ridică nuiou: „Na, nemernicule!”

Deodată Samson se trezi. El întoarse capul, ochii lui mici scînteiară, nările i se dilatară și totul în jur se cutremură de răgetul lui. Taurul se însufleți, ca și cum toate duhurile rele fuseseră încătușate în firicelul de păr atins de nuia.

Bătrînul Jibartas nu apucă să se ferească. Taurul își aplecă capul cu coarne ascuțite, galbene. Un salt — și omul fu ridicat în coarne, aruncat în aer și trîntit la picioarele taurului.

Jibartas scoase un strigăt și apoi rămase întins pe pămînt. Taurul răgea...

Oamenii se adunară îngroziți. Jibartas abia mai mișca. Deși înarmați cu topoare, furci, sfori, oamenii nu îndrăzneau să se apropie.

Apollonia căzu leșinată lângă gard. Cineva alergă la zootehnician, care avea o armă de vîntătoare.

Și deodată se auzi un duduie de tractor. Improșcînd cu șenilele bucăți de pămînt jilav, mașina albăstruie se apropia cu viteză mare și coti brusc în curtea fermei. Nu avea timp să-și aleagă drumul. Asemenea unui tanc, tractorul doborî gardul și se îndreptă spre taurul infuriat.

Acesta privea tractorul, oarecum descumpănit. Apoi, cu picioarele depărtate, își pregăti coarnele pentru atac. Din gură îi picurau stropi de spumă albă.

Dar tractorul continua să înainteze și Samson, răgînd, începu să dea înapoi.

Apoi taurul se întoarse și o luă la goană spre grajd. Peliksas Agrastas, roșu la față, sări din cabină și se aplecă deasupra socrului. Oamenii năvăliră în curtea fermei...

Jibartas deschise ochii încet. — Ptiu, drace!... — bolborosi el. — Fiule... Ai venit în sfîrșit. Trebuie să stăm de vorbă... fără să ne sfîdim...

Îmbrățișînd-o pe Aușrale, mama plîngea. Bătrînul Vințentas gemea, se vedea că avea dureri mari. O căuta din ochi pe Apollonia și încercă să-i zîmbească.

— Nu i vezi pe ei... amîndoi... de ce bocești, bătrînico?... Nu te rușinezi de oamenii! P...

Și abia acum cu toții văzură că Vințentas ținea mina lui Peliksas în palmele sale aspre, bătătorite. O ținea strîns, și nu-i venea s-o lase.

SEMNATURA PENTRU PACE

de Ian Sudrabkalm

poet din R. S. S. Letonă

Luminoasă-i aroma bucatelor noastre, Necuprins e văzduhul sub bolțile albastre.

Voi slăvi legea mare a faptei mereu, Simt puterea vieții în cîntecul meu.

Faur păcii voi fi, voi sluji adevăru-i. Ca stejarul, sub arșiți, răcoare să dăru-i.

Căci mi-e sete de viață, muncind fără-opreliști Și-ntîlnind fete dragi, luminoase priveliști.

Abataje vuiesc, fără stavili e-avîntul, Pruncu-adoarme și tu cîinți încet, legănindu-l.

Rainis se ridică din marmuri și glorii, Noi l-am fost temelia și dăltuitoarii.

Azi poporul e liber, viața lui luminoasă — Ne mîndrim cu o patrie mare, frumoasă.

Din cascade se-aprind constelații prin sate, Îndrăzneți construim, ridicăm mari palate.

Iar victoriei, păcii, păzi-i-om altoiul Ca să nu ne mai ardă pămîntul războiul.

Crească pruncii vîdînd bucurie ndelungă, Veacul nostru vestit să rămînă prin muncă.

Bucurie simt azi, cînd un glas de rapsod Păcii străjă îi stă pentru-ntregul norod.

În romînește de VLAICU BIRNA

De pe tot GLOBUL De pe tot GLOBUL

SAPTAMINA INTERNAȚIONALĂ

Evenimentele din Franța

La 1 iunie a avut loc ședința Adunării Naționale Franceze convocată pentru a vota asupra investiturii generalului De Gaulle ca șef al guvernului.

În cadrul acestei ședințe, generalul De Gaulle a citit declarația cu privire la politica guvernului propus de el. De Gaulle a arătat în Adunarea Națională că noul guvern va cere să i se acorde puteri depline pe termen de șase luni. De asemenea, el a anunțat că guvernul său va prezenta un proiect de reformă a Constituției și un plan de reforme în legătură cu relațiile Franței cu imperiul ei colonial.

Numeroși deputați care au luat parte la dezbateri au condamnat presiunile exercitate asupra parlamentului. De exemplu, fostul prim ministru Mendes France (radical-socialist) a subliniat faptul că în aceste condiții parlamentul nu-și poate exprima liber părerea și că din guvern fac parte aceleași persoane care au făcut inevitabil războiul din Algeria.

Președintele grupului parlamentar comunist, Jacques Duclos, a arătat că masele largi populare se împotrivesc cu înverșunare instaurării unui guvern de dictatură și că în cele din urmă „ultimul cuvânt îl are poporul...”

După cuvântul mai multor deputați Adunarea a votat cu 329 voturi pentru și 224 contra investitura generalului De Gaulle. Au votat împotriva deputații comuniști, progresiști, o parte din deputații socialiști și radicali.

Adunarea Națională intrându-se luni dimineața, a adoptat proiectul de lege privind prelungirea împuternicirilor speciale pentru Algeria cu 337 voturi pentru și 199 contra. De asemenea a fost adoptat și proiectul de lege guvernamental care prevede să se acorde guvernului „puteri excepționale”.

Guvernul De Gaulle a cerut să i se acorde dreptul de a prezenta, fără a consulta Adunarea Națională, o reformă a Constituției. Comisia sufragiului universal a Adunării Naționale a respins însă această cerere, stabilind ca modificările ce urmează să fie aduse Constituției să fie elaborate de guvern, cu consultarea unui comitet special în componența că-

ruia ar urma să intre în proporție de două treimi parlamentari. Generalul De Gaulle văzând această situație a amenințat Adunarea cu demisia guvernului său.

După îndelungate dezbateri Adunarea Națională a adoptat totuși proiectul de lege depus de guvernul De Gaulle cu privire la reforma Constituției.

Ultimele știri transmise de agențiile de presă anunță sosirea la Paris a generalului Salan, comandantul suprem al trupelor franceze din Algeria. Generalul De Gaulle va pleca la Alger însoțit de generalul Ely, noul șef al statului major al armatei franceze.

În Liban continuă luptele

Deși s-au înțeles represiunile polițienești și s-a introdus pedeapsa cu moartea pentru participarea la așa-zisele „acte teroriste” totuși avântul forțelor patriotice din Liban, care s-au ridicat împotriva actualului regim pro-american, nu poate fi stăvilit. Greva generală, care s-a declarat în urmă cu trei săptămâni, s-a transformat în unele regiuni ale țării în răscoală populară.

Pe străzile orașului Beirut au avut loc zilele acestea lupte între răsculați și trupele guvernamentale. Răscoala au deschis foc asupra pozițiilor ocupate de armată și în cele din urmă au intervenit aviația și artileria în sprijinul trupelor lui Sami Solh. Orașul Tripoli se află în mîinile răsculaților.

În ultimele trei săptămîni, în cadrul luptelor, au fost ucise și grav rănite aproximativ 700 de persoane.

Uneltirile imperialiștilor îndreptate împotriva Libanului au devenit și mai grosolane și ele urmăresc înăbușirea luptei poporului libanez, care vrea să trăiască liber. Guvernele S.U.A., Angliei și Franței sprijină guvernul marionetă al lui Sami Solh, trimițându-i arme și muniții. Pe aerodromul din Beirut au aterizat avioane britanice iar câteva vase militare americane încărcate cu armament s-au apropiat de coastele Libanului. Amestecul imperialiștilor în treburile interne ale Libanului nu s-a oprit aici. Guvernul englez a trimis la Beirut pe generalul Glubb cu sarcina specială de a sugruma răscoala poporului libanez.

Masele populare din Liban

și intensifică lupta lor și cer ca guvernul lui Sami Solh care s-a vîndut imperialiștilor americani să fie înlăturat de la cîrma țării.

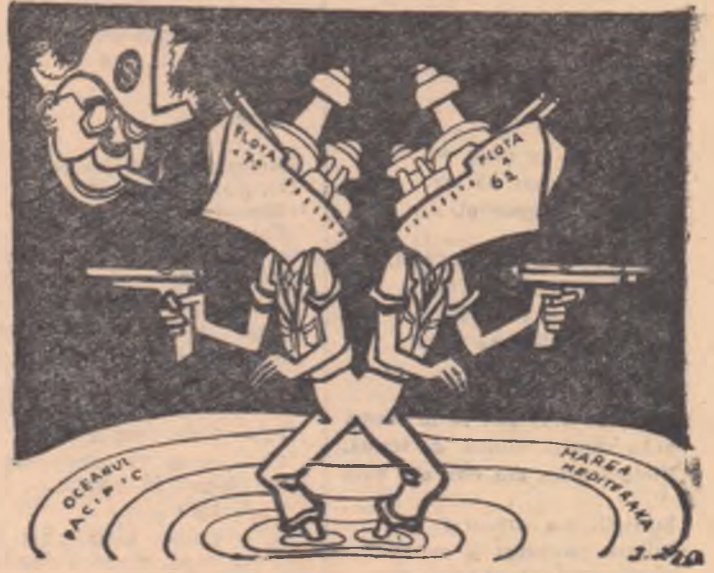
Consiliul de Securitate a luat în discuție plîngerea Tunisiei

Săptămîna trecută au avut loc noi incidente grave între unitățile militare tunisiene și garnizoana franceză de la Remada. În urma acestor ciocniri, armata franceză a concentrat puternice efective motorizate în câteva puncte din partea de sud a Tunisiei, la nord-vest de Remada.

Actele de agresiune ale armatelor franceze s-au intensificat în ultima vreme. Trupele franceze din Tunisia au dezlănțuit numeroase atacuri împotriva soldaților tunisieni. Astfel, bombardiere franceze au bombardat și mitraliat trupele tunisiene aflate în jurul postului Remada, omorînd și rănind numeroși soldați tunisieni.

Guvernul Tunisiei, văzînd că nu poate reglementa această situație, a trimis Consiliului de Securitate o notă, cerîndu-i să ia toate măsurile posibile pentru a determina retragerea trupelor franceze din Tunisia.

Ziarul „Wall Street Journal” consideră că „arma diplomatică cea mai sugestivă din arsenalul S.U.A.” o constituie flotele a 6-a din Mediterana și a 7-a din Pacific.

Cînd flota are roj de „diplomat”,
Oricine poate lesne să priceapă
De ce tot intră — lucru constatat —
Diplomația dumnealor la apă...

(Desen de I. DORU)

Despre proiectata conferință la nivel înalt

Împreună cu moș Gheorghe Vișan străbăteam — „în pas de voie” — drumul de țară ce leagă satul său de centrul raional. Ne întîlniserăm după ce fiecare își rîndise treburile.

Drumul se întindea înainte și ne dădea ghies să sporovăim. Am început iar cu Franța, am vorbit despre Liban și, din vorbă în vorbă, badea Vișan mi-a spus:

— Mi-amintesc că acum cîțiva ani, lumea toată s-a bucurat tare cînd în Elveția a avut loc conferința la nivel înalt a șefilor de stat sovietic, american, englez și francez. Lumea toată credea că pacea va avea de cîștigat de pe urma acestei întîlniri. Dar am văzut că n-a fost așa. Imperialiștii n-au vrut ca pacea să dea roade. Deși — orice s-ar zice — o bucată scurtă de vreme, au fost multe lucruri bune în legăturile acestea internaționale.

Te întreb acum: de ce am venit iarăși la vorba dinainte și luptăm pentru o nouă întîlnire la nivel înalt?

— Am venit iarăși la vorba dinainte, cum zici matale, căci lumea stă azi în fața unei primejdii mari. Incordarea puternică ce domnește în relațiile internaționale ca urmare a politicii agresive dusă de S.U.A., amenințarea războiului atomic ce plutește asupra pămîntului — sînt fapte care cheamă oamenii la vigilență, îi cheamă să se socoată bine pe ce drum vor să pășească: spre pace sau în negura unui înspăimîntător război. De aceea, Uniunea Sovietică a spus Occidentului: veniți la masa tratativelor, să punem toate problemele noastre în discuție și să dăm înțietate înțelepciunii, nu urii și intereselor egoiste. Cine vrea cu adevărat pace — au spus conducătorii sovietici — să dea dovadă că vrea să lupte pentru înțelegere între popoare.

— Eu știu, interveni moș Vișan, că cei din apus n-au

spus nu. Dar văd totuși că ocolesc să vină față-n față cu noi.

— Intr-adevăr, ei nu s-au împotrivit de-a dreptul. Au spus da, în principiu. Dar spun nu, atunci cînd trebuie să treacă la fapte. Ei fac așa numitele obstrucții de procedură scormind cite și mai cite bețe-n roate pentru a lungi boala și a încurca ițele.

Moș Gheorghe Vișan mi-a răspuns că știe toate acestea, le-a citit la timpul lor în ziare. A adăugat însă:

— Mi se pare că buba stă și în faptul că cei din apus nu vor ca această întîlnire la nivel

aibă drept să discute despre soarta omenirii.

— Și dorința aceasta este dreaptă — mi-a răspuns moș Vișan. Azi trăim alte timpuri. În lume stau față în față două forțe puternice și imperialiști nu pot nesocoti cuvîntul țărilor socialiste și al țărilor cum sînt India, Republica Arabă Unită și altele. Dar spune, vom reuși să înfrîngem piedicile puse de imperialiști?

— Opinia publică mondială susține eforturile sovietice și ale întregului lagăr socialist de a netezi calea spre o conferință la nivel înalt așa cum o vor popoarele. Întreaga lume progresistă a salutat cu căldură Consfătuirea Comitetului Politic Consultativ al țărilor participante la Tratatul de la Varșovia. Oamenii de bună credință de peste tot s-au bucurat cînd au aflat de noile măsuri luate de țările care au semnat Tratatul de la Varșovia pentru a se ține cit mai grabnic conferința la nivel înalt și pentru îmbunătățirea situației internaționale. Țările socialiste — s-a declarat la Moscova, cu prilejul Consfătuirii — sînt pentru încetarea cursei înarmărilor, pentru lichidarea „războiului rece”, pentru o largă coexistență pașnică. Tocmai pentru aceasta s-a propus din nou încheierea unui pact de neagresiune între participanții la Tratatul de la Varșovia și participanții la Pactul Atlantic. Acceptînd așa ceva, Occidentul ar face un mare pas înainte spre întărirea păcii.

Și, moș Vișane, Occidentul va trebui, mai devreme sau mai tîrziu, să iasă la masa înțelegerii, căci altfel se va demasca fără drept de apel ca dușman înverșunat al păcii...

...În fața noastră se ivise satul și moș Vișan s-a oprit puțin, zicîndu-mi:

— Înțeleg bine că dacă lagărul nostru socialist n-ar fi așa de tare și de unit, dacă imperialiștii nu s-ar teme de minia popoarelor, de mult ar fi întors ei spatele oricăror tratative.

„Opriti patrulările americane cu bomba H deasupra Marii Britanii!” „Nu vrem trupe americane pe pămîntul britanic!”
Cu aceste lozinci au demonstrat de curînd mil și mil de cetățeni din Londra protestînd împotriva pericolului unui război termoneuclear. Ca și oamenii cinstiți de pretutindeni, populația engleză condamnă politica agresivă a imperialismului american și cere încetarea imediată a experiențelor cu armele nucleare.

Sativa și UIMOR

Vîntul și ciulinul

S-a pornit austrul timp
Să alerge inciuat
Și bătînd a spulberat
Păpădiile pe cîmp.

Un ciulin cu fața pală
Îl vorbește la ureche:
— Zău că facem o pereche!
Eu ciulin — tu „traistă goală!”

Și deodată a făcut...
Un tractor cu cinci brăzdare
Se pornise calm să are
O postață, la-nceput.

Iar curînd a spart hotarul.
(Cerul a-nțorit ca inul!)
Chip de-ar fi avut ciulinul
I s-ar fi-nălbit ca varul.

Tractoristul (era fată!)
N-a prea vrut să-l ia în seamă
Și l-a smuls... Atunci, de teamă,
Vîntu-a prins din nou să bată

Și, tiptil, s-a strecurat
Printre corcoduși și meri
Negru-vînat, că, de ieri,
Colectivă-avem în sat!

Constantin Nancu

Arhitectul și căminul cultural

(Dia'og închipuit despre un fapt real)

Să facem mai întîi cunoștință cu eroii noștri.
Primul:
Numele: Căminul cultural (cămin numai cu numele).
Vîrsta: Șase ani (de cînd stă început și neisprăvit).
Domiciliul: Comuna Belcești, regiunea Iași.
Semne particulare: Temelie șubredă, peste care au năpădit buruienile.

Al doilea:

Numele: V. Faliboga
Ocupația: Arhitect
Domiciliul: Orașul Iași.
Ca să ne dăm mai bine seama despre ce e vorba, să ne închipuim următorul dialog între căminul cultural (notat prescurtat cu litera C.) și între arhitect. (notat cu litera F.).

C. — Cum o mai duceți cu sănătatea, tovarășe arhitect?

F. — Bine, mulțumesc!

C. — Și eu vă mulțumesc că m-ați băgat în pămînt.

F. — Eu?

C. — Doar n-am picat din cer. Nu m-ați proiectat dumneavoastră?

F. — Proiectat!

C. — N-ați ales dumneavoastră locul acesta?

F. — Ales!

C. — Știați că pe locul acesta a fost cîndva o crișmă și crișma avea un bec?

F. — Știam, dar..

C. — Și cu toate astea ați irosit o groază de material umplînd temelia pentru ca s-o aduceți la nivelul pămîntului, de unde, în mod normal, trebuia începută zidăria. Nu cumva asta se chiamă nepricepere?

F. — Cum adică eu, nepri-ceput?

C. — Mai mult. De ce la început m-ați proiectat cu zidurile din cărămidă, ca apoi să dispuneți să fiu ridicat din chirpici, iar cînd oamenii s-au apucat să-i facă, ați dat-o din nou pe cărămidă? Nu cumva înseamnă risipă de materiale și de muncă?

F. — Risipă?

C. — Jur pe temelia mea șubredă că așa este! Și încă ceva: după ce mi-ați făcut jumătate din temelie cu mortar tip 8 A de ciment, conform de-ziului, din ce pricină ați folosit și lipitura de pămînt? Nu știați că n-o să rezist în asemenea condiții?

F. — Plănuiam...

C. — Dumneavoastră ați rămas cu planurile iar eu cu cră-păturile. Asta nu înseamnă negli-jență?

F. — ?!?!?

C. — Observ că vorbiți cam puțin. N-aveți nimic de spus?

F. — Deocamdată...

C. — Alții însă au! Iată de pildă procesul verbal cu nr. 15.790/463 al expertizei din 27 mai a.c. Se constată că alegerea locului a fost nefericită nu numai din pricina beciului. O parte din teren se află în pantă. Așa că, încă de pe acum, am început s-o iau la vale. Expertii au stabilit însă că lu-crarea trebuie făcută ca lumea. Numai că asta înseamnă alte materiale, altă cheltuială. In-trebarea e: cine plătește?

P. Tețeman

Epigrame

Unui gestoriar necinsit.

Întins pe pat (pe patul de-n-chisoare!)
Filozofează el: „La o adică
De ce mi-au dat pede-psă-atit
de mare
Cînd am fost prins doar cu...
ocaua mică?!”

★

Unui viticultor priceput:
Cînd îi vede via, zice trecăto-
rul:
— E de soi și vița — și viti-
cultorul.

St. Filip

— Hai, doftoroaio, să stîrpim buruienile!
— Și dacă le distrugem, eu din ce mai fac leacuri?

(Desen de A. CLENCIU)

URSUL PESCARI

— Fabulă —

Un urs, sătul de miere și de mure,
Porni-ntr-o zi agale prin pădure.
Dînd de-un pîrîu în cale, se crucește:
Pîrîul tot e-un furnicar de pește!
Intrînd în apă peștele să-l strîngă
Se tot gîndi cu mințea lui nătîngă
În fel și chip folosul să-și sporească
Și nici prea mult să nu se obosească.
Deci, cum simțea că-n labe îi încap,
El arunca obșteii peste cap
Și-n timpu-acesta mormăia în barbă
Închipuindu-și cum se zbat pe iarbă:
„Încaltea, să-mi măriti mereu grămada
Căci pentru voi pierdii o dată coada!
Si-am prins atît! Cu ce să-l car acum?
E prea mult, zău! M-am întrecut cu giurna!”
Dar cînd ieși la mal ca să mai seadă,
Înebunit, nici nu-i venea să creadă:
Căci peștele, în loc să fie șură,
Nu-i ajungea măcar de-o saramură!
O mierlă dintr-un pom apropiat
În graiul său l-a lămurit pe dat:
„De pește, nene, șterge-te pe bot,
Căci, peste cap, l-ai dat în apă tot!”

Aurel Stanciu

În comuna Timboești, raio-
nul Rîmnicu Sărat, lucrările în
vii sînt mult rămase în urmă.

Deși vremea e tirzie
Unii tolnăniți pe-o parte

Lenevesc, în timp ce-n vie
Treburile-au rămas... moarte
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

MOMENTE

din programul brigăzii artistice de agitație a casei de cultură a raionului Fetești

BATRINUL ȚARAN (fond muzical: doină):

Nu-î mult de-atunci, Ne-aducem bine-aminte
Ce-a fost pe-aici în șes de Bărăgan:
Ne chinuiau nevoile prin sate
Iar luna ne părea la mulți un an.

Din rodul ce-l creștea pămîntul darnic
Pe-ntînderi fără reazime de zări,
Primeam de la boieri un pumn de boabe
S-avem de parastas sau luminări.

Sub ploii de foc de bici la Maltezeanu,
Bentoiu sau Tunaru ori alt domn,
Ne-ncovoiam de trudă și de foame
Iar noaptea ne-ardeau ochii fără somn.

TOATA BRIGADA, PE MELODIA „PESCAREASCA”

Colectiva ce-am întins
Ca o horă-n cîmp deschis,
Viața dragă ne-a adus
Așa cum partidu-a spus.

Hai tovarăși pe cîmpii
Să dăm zbor la ciocirlii,
Să trezim și soarele
Să ridă ogoarele.

Și-o s-aducă an de an
Mult belșug pe Bărăgan,
Să nu-ncapă în hambar
Tot ce dă țarina-n dar.

Hai tovarăși, dați-i zor
Pentru brazda din ogor,
Răsturnată de tractor,
Pentru griul viitor.

Pentru cerul fără nor,
Pentru omul muncitor.

TOATA BRIGADA PE MELODIA
„BUN E VINUL GHIURGHILIU”

Scoală-te din somn măi frate,
Lasă lenea la o parte.
Lasă-te și de butoi
Și vino în rînd cu noi.

Că de-oi dormi ca butucul
Așteptînd să-ți cînte cucul.
La toamnă la recoltare
Îți dă... cucul de mincare!

HORA COLECTIVEI

Foaie verde foi mohor
Colectiva e cu spor
Pentru omul muncitor.

La Fetești ca-n orice sat,
Hora saltă pe-ncetat.
Munca merge mai cu spor
Pe ogorul tuturor.

Uiu-iu și iacă-iacă
Cin' se prinde să mă-ntreacă
Ici la horă, uite-așa
Și-n brigadă pe tarla?!
Veniți și voi lingă noi
Pe făgașul lumii noi
Să-mplînim ogorul mare
Cît îi țara-ntr-o hotare.

În comuna Grînari, raionul Rupea, factorul poștal dă scriso-
rile femeii de serviciu de la școală, care le împarte copiilor
pentru a le duce destinatarilor.

Te-a cuprins în van uimirea:
Puștii, fără profesori,

Vezi, învață împărțirea
Nu cu cifre, cu.. scrisori!